

Олекса Новак, Рівне

"Бо хто мову забуває, того Бог карає й чужі люди цураються..." Тарас Шевченко

Рідна мова – найхарактерніша й найцінніша ознака національної самоідентифікації, це скарб нації, її краса і святість, послані їй самим Богом.

Нарешті мова – оберіг нації, захист від нашестя чужого слова, найглибше щастя кожної людини. Вона перетворює розрізнений етнографічний народ на свідому націю. Творячи для неї найсильніші патріотичні характери. Українську державу потрібно будувати передусім словом, бо це спосіб життя і мислення.

Ганебну методу знищення українського національного слова в людини ще в 18 столітті добре розуміла Катерина 2-а – цариця – “лютая вовчиця”. Вона смертельно ненавиділа український народ, який не корився їй. Відтак зухвало повчала своїх можновладців, посіпак, щоб тії, правлячи Україною, ставилися до неї таким чином:

"убейте их песню, вырвите у них язык и вы поставите на калении этот надменный народ". Хіба зараз не так? Згадаймо, як у 2006 році міністра закордонних справ пана Огризка було позбавлено посади тільки за те, що він у своїй столиці заговорив з москалем українською мовою!

Сьогодні, як і в 1989-1991 роках, українська мова дуже зневажена, упосліджена. Проросійськи зорієнтоване керівництво державою більше дбає про розвиток мов національних меншин, ніж корінної нації. Перед кожними виборами воно розкручує так звану мовну карту, посилаючись на те, що наша держава багатонаціональна. Це не так: Україна мононаціональна, бо неукраїнські національні групи в ній не чисельні. Їх відносний відсоток незначний, не як у Швейцарії чи Канаді. Згідно з останнім переписом населення у 2001 році. в Україні проживає, крім корінної нації (це 78,8% всього населення, із них 85,5% визнало рідною мовою українську), ще 130 національних меншин. Серед них тільки дев'ять перевищують сотисячний бар'єр. Але, крім росіян (їх 17,3% від загальної кількості населення. серед них значна частина генетично росіяни не повністю – результат природної асиміляції), не перевищують п'ятсот тисяч осіб. Число більшості з них – кілька десятків тисяч і менше. Тож Україна – мононаціональна країна, інші – представники національних меншин.

У національних державах громадяни інших національностей схиляються в пошані перед корінним народом – господарем країни, мають з ним не тільки рівні права, але й обов'язки, знають і поважають його мову, історію, закони, не виступають як п'ята колона інших держав. Не так все виглядає в Україні. де влада завжди була переважно космополітична й відкрито антиукраїнська. Тут російська і єврейська меншини не пошановують народ, на землях якого мешкають. Стосовно сепаратизму. Який останнім часом баламутить уми й серця багатьох не українців в Україні, декому зних кортить повернутися в лоно Росії. Це переважно донецькі “об'єднувачі України” – регіонами. Досі ці розкольники-сепаратисти заслужено не покарані, навпаки, плекають надію про новий Сіверсько-донецьк, хоча Президент ще недавно обіцяв

“
бандитам – тюрми

”

. За сепаратизмом проглядаються інтереси східного сусіда, його хижий писок. Ініціатором сепаратизму були російськомовні, котрі створили

“

Берлінську стіну

”

між Сходом і Заходом України, а на півдику Росію дивляться як на ікону. Розкольників підтримувало переважно російськомовне громадянство, особливо нацменшини та комуністи. У появі сепаратизму, крім українофобії, не другорядну роль зіграв мовний фактор.

Запровадження другої державної мови – велика небезпека для української мови, яка віками скніла в загоні. Трьохсотлітня московська неволя розділила душі багатьох українців навпіл. Двомовність їх остаточно доконає. Особливо, коли за її лаштунками стоїть потужна московська імперіалістична рать. Саме у регіонах, що межують з Росією, українську мову й культуру, також церкву сприймають як насильницьку українізацію. Такої форми насильства насправді не існує, бо в захисті своїх законних прав і мови українці поки що займають оборонну позицію, а не наступ. А дарма! Найнезахищенішою мовою в Україні є зараз українська мова. а не мова нацменшин. Варто знати: двомовність – це роздвоєна душа народу, виклик нашої історії, бочка зпорохом, котра будь-яку мить може вибухнути від найменшої іскри. Українські патріоти ніколи не допустять підлої зневаги над своєю мовою і совістю. Чия мова – того й влада. Єдина рідна мова. а не двомовність консолідує націю, згуртовує її сили у протистоянні ворогу, сприяє економічному піднесенню країни. Ще ні в одній державі світу на політичному рівні не розглядалися питання про відмову якоїсь нацменшини від мови корінної нації, тільки в нас, де українська влада ще в зародку.

Реальним у житті також є сучасний оковирний мовний суржик. Що в кожному кроці падає у вічі. Плюндруючи чистоту й бездоганність мови, він немилосердно зводить її зі світу, очорнює наші чисті серця і сумління, особливо молоді, калічить розум. Дехто з дилетантів видає осоружний суржик за місцевий діалект, який треба пошанувати й навіть вивчати. Це сміховинне неуцтво, яке належить осуджувати а не визнавати. Гидке враження на сторонню людину справляє той факт, коли державний посадовець вищого рангу відразу переходить на російську мову, як тільки якийсь нікчема до нього заговорить по-московськи. Так по-рабськи чинить не аристократ духу, а духовний жебрак. Це вияв почуття меншовартості нищої душі. Давно пора позбутися цього бридкого комплексу самоприниження. Також зневажливо-гнітюче враження у людей і тоді, коли нардепівець чи якийсь інший чиновник з високої трибуни промовляє суржиком, допускає прикрі граматичні та літературно-стилістичні огріхи.

В останні час шириться думка про те, що українець може бути незалежно від того якою мовою він спілкується. Тут ніби то важлива генетична суть. А все інше не важливе. В окремих випадках це справді допустиме з огляду на історичні і територіальні особливості розселення українського народу. Проте, найчастіше згаданий факт треба розцінювати як приниження своєї громадянської гідності, а то і як мерзенну відмову від власного національного “Я”, втрату людиною душі. Це українці за походженням і манкурти за духом. Замість того щоб займатися показово корисними справами, українці неоглядно витрачають багато дорогоцінного часу на те, щоб довести москалеві, що ми є окремий слов'янський етнос і маємо право на незалежне від Москви існування. Це ганьба! Тут

доцільніше було б не скиглити марно, а показати “братам”-ординцям з-за Хутора дорогу, звідки вони, непрохані гості, прийшли в наш край. І звільнитися од лихих пришельців. Цим самим припинити сміхотно переконувати народи Європи, що ми такі люди як усі інші.

Українську книжку треба зробити дешевою. Навести лад на книжному ринку, окупованому московитами, з телевізорів почути материнську мову. подбати про українські комп’ютерні програми. Вивести діячів української освіти й культури зі злиднів і принижень. Туди їх невпинно заганяють промосковсько-комуністичні олігархи-правителі. Російськомовна преса шалено поширюється по всій Україні, тоді як україномовна – в деяких регіонах Півдня та Сходу в мережах поширення майже відсутня. Це там, де колись гарцювало запорізьке лицарство. Захищаючи свій народ, його віру і мову. Малі видавництва української літератури з мізерними накладками не можуть змагатися з горами совецької агітлітератури, що залишилася в держбібліотеках з часів совдепії. Та радянщина в палітурках і далі виховує марксистів-ленінців. Розмашистим тиражем шириться в Україні копильня наклепника й бузувіра Бузини “Тайная история Украины-Руси”

Все біле тут стало чорним, а чорне – білим. Справжню історію України перевернуто з ніг на голову, скрізь облудна брехня та дискредитація. Бере жах, чому автор маніакального твору досі на свободі!

Дуже прикро й небезпечно, що український теле й радіо ефір, як свідчать фахівці, на 90% запонили чужоземні, агресивні, порнографічні, аморальні передачі, чудернацькі і цинічні реклами. Чисельні телерадіокомпанії викидають на екрани й радіо примітивні твори різних сурогатів. Видаючи їх за модерне мистецтво сьогодення. Пропагують естетику зла, що денационалізує, зросійщує, американізує і навіть африканізує дітей, підлітків, молодь. Телекомпанії, керовані олігархами – антиукраїністами й космополітами (найчастіше євреями) – аж ніяк не сприяють утвердженню високодуховних, моральних, національних ідеалів, української патріотично-громадянської свідомості і мови.

Для чисельних партійок і громад промосковського спрямування у світі існує тільки “єдиний і могутій”, а все інше – від лукавого (все одно, якби хтось із арабських народів еретично чтверджував, що тільки він є арабом), Це запеклі вороги українського народу. Окрім Росії, для них у слав’янському світі не існує інших країн і народів. Більшість цього мотлоху царат колись делегував в Україну (також сербів, болгар, греків), щоб утримувати українців у покорі, асимілювати їх. За радянщини цей люд масово гнали на

укреплені советской власті

. Як і колись, зараз ці прибульці уявляють себе панівною верствою населення України. Насправді це малопродуктивна іржа на сталевому шоломі тубільців. У їх менталітеті хворобливе відчуття вищості над автохтонами, ненависть до них. Хоча самі в усіх відношеннях стоять нижче українців. Ні один москвитин чи жидовин ніколи не допоміг українцям здобути волю, захищати мову й культуру від нашестя ззовні. Вони завжди схилилися перед московським світом, мріють про його повернення. Так задирливо не поводить українська нацменшина в Росії або в Німеччині чи Польщі. Нацменшини в Україні – вічне джерело міжетнічної напруженості, дестабілізації в державі...

P.S. Відродження національної культури, мови, кращих наших традицій має стати не лише справою патріотичних партій та громадських організацій. Але, і то насамперед, над

завданням для всіх гілок державної влади. А для цього, виходячи з українських традицій. провести адміністративну реформу, відкинувши азіатчину та радянщину. По-друге, нарешті прийняти Українську Конституцію для Української України, опираючись на українські форми народовладдя, а також надбання і праці українських філософів та ідеологів. Не зайве було би повчитися в німців в їх національному солідаризмі та успішному господарюванні в аграрному секторі .